

Farní věstník

ZÁŘÍ 2011

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XIX, číslo 9

Představení našeho nového děkana P. Mgr. Josefa Maincla

Od prvního srpna letošního roku jsem se z pověření našeho otce biskupa Vojtěcha stal novým duchovním správcem farností Telč, Radkov, Mrákotín a Kostelní Myslová. Mnohé z vás jsem již potkal na bohoslužbách, na faře ale i jinde. Ne vždy bylo dostatek času alespoň ke krátkému představení. Proto bych se vám rád stručně představil i touto formou.

Několik málo následujících odpovědí na vaše možné otázky jistě není vyčerpávající. Věřím však, že k bližšímu seznámení bude ještě dostatek dalších příležitostí.

Z jaké pocházíte rodiny, kde jste vyrůstal?

Narodil jsem se v roce 1971. Vyrůstal jsem v Bořetvicích kde jsem byl také v kostele sv. Anny pokřtěn. V tomto kostele jsem rovněž dlouhá léta ministroval. Jsem nejstarší ze čtyř sourozenců. Rodiče nás vedli k víře nejen slovem ale především příkladem vlastního života. Po ukončení základní školy jsem absolvoval tříletý učební obor strojní zámečnick na SOU Břeclav. Poté jsem nastoupil jako strojní zámečnick do výroby výtahů v Břeclavi. Při zaměstnání jsem dva roky studoval na SOUŽ Valtice obor strojírenství, toto studium jsem zakončil maturitou.

Jaká byla vaše cesta ke kněžství, kde všude jste působil?

Po úspěšném složení maturitní zkoušky jsem absolvoval roční katechetický kurz, kterým jsem si chtěl prohloubit znalosti v oblasti víry. Díky němu jsem potom vypomáhal panu faráři v sousední farnosti ve výuce náboženství. V té době jsem měl vážný vztah, plánovali jsme svatbu a v budoucnu založení rodiny. Pochopil jsem ale, že důležitější než tento vztah pro mne vždy bylo farní společenství a potřeby církve, proto jsem se rozhodl následovat Boží volání, a po vzájemné dohodě jsme se rozešli. V roce 1993 jsem vstoupil do semináře a začal jsem se na službu kněze připravovat nejprve v Litoměřicích, poté v Olomouci. V roce 1999 jsem přijal jáhenské svěcení, v roce 2000 svěcení kněžské. Od roku 1999 jsem působil na Znojemsku ve Farním týmu Přímětice první rok jako jáhen, a další jako kaplan. Po těchto dvou letech mě otec biskup Vojtěch poslal na Vyškovsko, kde jsem působil deset let jako moderátor farního týmu Milonice a administrátor ve farnostech Brankovice Chvalkovice a Hvězdlice. První dva roky jsem měl na starosti i farnost Rostěnice a tři čtvrtě roku také farnost Bohdalice.

Na co se ve spojitosti se službou v naší farnosti těšíte?

Těším se na každé setkání s člověkem. Zasvěcení Kristu se pro kněze působícího ve farnosti uskutečňuje především skrze službu lidem ve farnosti. Tato služba je spojena také s řadou úředních a administrativních povinností. I když "úřadování" není zrovna mojí oblíbenou činností, vím že i tato služba je důležitá pro dobré fungování farního společenství. Těším se že budeme společně vytvářet rodinu dětí Božích v níž každý má své místo a svůj úkol.

Je také něco čeho se naopak obáváte?

Než jsem do Telče nastoupil, měl jsem obavy zda se dokážu přizpůsobit anonymnímu městskému prostředí. Doposud jsem působil většinou ve vesnickém prostředí. Už první zkušenosti

však mé obavy rozptýlily. Jsem rád že je Telč krásná nejen díky historické hodnotě památek ale také bohatstvím vzájemných vztahů svých obyvatel.

Co by jste rád vzkázal svým novým farníkům?

Chraňme si bohatství vzájemných vztahů v rodinách, mezi přáteli, ve farnosti. Je to poklad vzácný a křehký. Je obrazem našeho vnitřního vztahu k Bohu. Není podstatné zda se ve všem rychle shodneme. Důležitější je abychom si nepřestali vzájemně naslouchat a snažili se druhému porozumět.

P. Josef Maincl

Bohoslužby v září 2011

So	3. 9. 2011	18:00	Matka Boží
Ne	4. 9. 2011	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	10. 9. 2011	18:00	Matka Boží
Ne	11. 9. 2011	7:30	sv. Jakub
		9:00	Matka Boží
		10:30	Telč-Štěpnice
So	17. 9. 2011	18:00	sv. Jakub
Ne	18. 9. 2011	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	24. 9. 2011	18:00	Matka Boží
Ne	25. 9. 2011	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
St	28. 9. 2011	8:00	Matka Boží
		18:30	sv. Jakub

Na rozloučenou s otcem P. Josefem Chybou.

Milý otče Josefe,

děkujeme Vám, že jste se snažil ukazovat nám tu správnou cestu, která vede za naším Pánem, že jste nám přiblížil milujícího Boha Otce a učil nás vážit si toho největšího daru, který jsme kdy dostali - daru vykoupení.

Byli bychom rádi, kdyby jste na nás vzpomínal vždy v dobrém, stejně jako my na Vás. Přejeme Vám do dalších dnů hodně Božího požehnání, ochrany, pokoje s hodně tak potřebného zdraví. Ať se Vám daří žít podle vůle Boží, abyste si mohl každý den říci: „Myslím, že to, co jsem udělal, bylo dobré.“

Bůh Vám žehnej!

telčští farníci a redakce FV

Vezmi a čti

22. neděle v mezidobí – cyklus A
Jer 20,7-9; Řím 12,1-2; **Mt 16,21-27**

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: “Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!” On se však obrátil a řekl Petrovi: “Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!” Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: “Kdo chce jít za

mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.”

Představa trpícího a dokonce zabitého Mesiáše byla pro Židy velice těžko přijatelná. Mesiáš měl přece být slavným vítězem! Petr tedy v následujícím evangeliu jedná docela logicky. Celé tajemství Mesiáše má ale jinou hloubku, než by člověk na první pohled očekával. Ježíš zve učedníky k náročnému a pravdivému následování. Co pro mne konkrétně znamená Ježíšovo následování? Které mé jednání se tomuto pravému a poctivému následování blíží a které je jen zdánlivou a nepravdivou obětí – *trpělivost* bez skutečné lásky?

JEŽÍŠ NEDOPŘÁVÁJÍCÍ POKOJE

Každá doba se snažila pochopit Ježíše po svém a každý pokus o pochopení rozezvučel na něm nové struny. Každá epocha však na něm zabilila ty oblasti, které se do jejího pojetí nehodily, a přizpůsobila si ho tak svým potřebám. Božího Syna však nelze sevřít do jediného obrázku, protože pravé tajemství jeho osoby všechny obrazy rozbíjí a nedá se využívat. Proto si kladu při pohledu na svoje představy otázku: Je to vůbec Ježíš? Nepromítám si tu jen do něho svá přání? Kým je vlastně ve skutečnosti?

Čím více o něm přemýšlím, čím více o něm rozjímám, tím více podob mi tane na mysli. Nikdy s ním nebudu hotov. Je pro mne tak důležitý, že s ním konfrontuji všechno, co prožívám, čtu, vidím a poznávám. Co mi chce Ježíš říct tváří v tvář mé osobní, společenské a politické situaci? Podívám-li se blíže na jiná náboženství a jejich představitele – Buddhu, Mohameda nebo Lao-č – jak potom hledím na Ježíše? Které jeho nové stránky poznám díky zenovému cvičení, co nového na něm objevím prostřednictvím transpersonální psychologie? Jak se budu na Pána dívat, začnu-li studovat židovskou tradici a pokusím-li se pochopit ho v rámci židovství?

Jedno mi je však při rozjímání jeho osoby stále jasnější: Ježíš není nějaký měkoučký polštářek ke sladkému snění. Nesmím ho zneužívat k ospravedlňování a potvrzování svého životního způsobu, protože on nepotvrzuje, ale provokuje a zneklidňuje. Na jedné straně mi dává neslýchanou svobodu, a na druhé mě vyzývá. Nikdy se nesmím spokojit se svým životem. Nikdy už nesmím říkat jako farizeové: *Ted' jsem splnil všechna Boží přikázání. Nebo: Ted' skutečně následuji*

Ježíše. Na jedné straně mě Pán zbavuje špatného svědomí, které mi namlouvá, že musím dělat stále víc. Osвобоjuje mě od duchovního tlaku na výkon, ale na druhé straně mi brání nosit svůj duchovní život před sebou jako přenosný krátek a namlouvat si, že se prostřednictvím meditace propracuji k rovnováze osobnosti, k dokonalému klidu a k hluboké duchovní zkušenosti. Ježíš pracuje s paradoxy: tomu, který ztroskotá sám na sobě, daruje odvahu spolehnout se na Boha a zaslíbují mu neprostou Boží blízkost. Toho, kdo se pouští na duchovní cestu, nikdy nenechá dojít úplného klidu. Neúprosně odhaluje jeho stinné stránky: jeho pokusy využívat Boha pro sebe, vyhřívat se na duchovních vavřínech nebo se považovat za cosi mimořádného.

Ježíš mě nenechá na pokoji a neustále mě bude zpochybňovat. Zůstane záhadou. Nalézám u něho nádherná slova, která se mě hluboce dotýkají, a narážím i na taková, která mě zlobí a s nimiž si nedokážu poradit. Ale právě ta provokující mi brání přizpůsobit si podle svých představ hotový Ježíšův obraz, protože on mi všechny mé představy rozbíjí. Je a zůstane vždycky docela jiný. Stále znova se s ním musím vypořádávat. Kdo vlastně je? Co je jeho skutečné poselství? K čemu se mě dnes snaží přimět? Rád bych to uvedl na příkladu. Vezmu jeden Ježíšův typický výrok, který se nám do dnešního pojetí lidské existence příliš nehodí: “*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne*” (Mt 16,24). Dnes nám jde o seberealizaci, o vnitřní korektnost. Ježíš tu jistě nemínil, že bych se měl ponížovat a zbavovat hodnoty. Přesto ono *zapři sám sebe* provokuje. V řečtině stojí *říkat ne, odporovat*. Chci-li být Ježíšovým učedníkem, je třeba, abych řekl NE svému pouhému egu, které se ubližně a uraženě stahuje do sebe, které se staví do středu, které se pokládá za absolutní. Musím získat odstup od snah svého na sebe zaměřeného *já*, vymezit se tomu postoji, kdy si všechno chci zabrat pro sebe a kroužit bez přestání jen kolem vlastní osoby. Pokud držím zpátky svá nejsilnější přání a odporuji nadvládě svého ega, mohu se dotknout svého *pravdivého já*. Objevím, kým doopravdy jsem a jaká je má nejhlubší touha. Přijdu také na to, že být člověkem také vždycky znamená nést kříž. Je třeba, abych se zabýval navzájem si odporujícími sklony své duše v celé její protikladnosti, což velice často bolí. Jenže jedinečnou cestou objevíme ten život, který Ježíš nazývá *pravým*.

Podívejme se na obrazy, které jsme si o Ježíšovi vytvořili. Nevnímali jsme do nich vlastní projekce? Potvrzují nás naše představy o něm, nebo nás provokují?

Která jeho slova nám nedopřávají klidu? Která probouzejí náš hněv? Jaká výzva se pro nás ukrývá právě v těch nepřijemných? Co se v nás snaží vyvolat? K čemu se nás snaží pohnout?

Posadme se v klidu a naslouchejme svému nitru. Které obrazy Ježíše v nás vytanou? Jaké tušení se v nás probudí v konfrontaci s otázkou, kým doopravdy je a jaké je jeho původní poselství? Co by nám dnes rád pověděl?

Anselm Grün – 50×Ježíš

Pozdrav z poutě

Milí farníci,

rádi bychom se s vámi podělili o zážitky ze svatojakubské pouti do Santiaga de Compostella, kterou jsme společně podnikli o letošních prázdninách. Cestu jsme plánovali více než rok a přestože jsme původně zamýšleli putovat jen ve dvou, zaujala nás ojedinělá nabídka slovenské křesťanské cestovní kanceláře - 9t denní pěší putování ke hrobu apoštola Jakuba s možností každodenní mše svaté a návštěvou Lurd.

Z domova jsme odjížděli plni očekávání událostí příštích. V údivu jsme byli už v Bratislavě – v jednom autobuse nás jelo celkem 55 poutníků a kromě řidiče jsme měli také velmi mladou řidičku. “Jádro” skupiny tvořili farníci a ministranti ze slovenského Kežmaroku se svým děkanem a kaplanem. Nejmladšímu ze všech poutníků bylo 13 let, nejstaršímu 65 roků. Cestovalo s námi také šest řádových sester, převážně z Congregatio Jesu. Průvodce po celou dobu cesty a vlastního pěšího putování nám dělali dva slovenští kněží, kteří nám spolu s kežmarským děkanem a kaplanem umožnili každodenní

slavení mši svaté a nabídli možnost zpovědi kdykoli během pouti. Hlavní průvodce pouti, Msgr. ThDr. Ján Majerník, vedl každodenní společnou modlitbu breviáře, kterou zpravidla na začátku dne doplnil duchovní promluvou. Naše pout' tak byla velmi vydatně sycena modlitbou, přejezdy mezi jednotlivými etapami byly pro poutníky skutečným duchovním cvičením.

A protože nejen modlitbou živ je na pouti člověk, ale i dobrou radou, vedl nás Otec Ján také jako zkušený poutník – radil nám, co je třeba podniknout, abychom se vyhnuli puchýřům, co máme přibalit na tu kterou etapu pouti do batohu, kde můžeme poobědvat výborné chobotničky, jaký režim je třeba dodržovat v albergue (ubytovnách pro poutníky) Povzbuzoval nás na těle i na duchu, přestože sám musel během pouti překonávat nemalé problémy a řešit například těžkosti spojené s hospitalizací jednoho z našich poutníků (pro vyčerpání) či s nedostatečným vybavením těch, kteří podcenili dešť a špatné počasí. Po celou dobu naší pouti jsme v něm měli velkou oporu a pomoc, což bylo samo o sobě velmi povzbudivé.

A kudy jsme to vlastně putovali?

Z Bratislavy vedla naše cesta přes Vídeň, alpskými tunely do italského Milána, až do jižní Francie. Zde jsme se zastavili na prohlídce města Carcassonne a v odpoledních hodinách přijeli do Lurd. Po mši svaté a prohlídce nejvýznamnějších památek v Lurdech jsme přespalí a druhý den odjžděli přes Pyreneje do španělského města Burgos s nádhernou katedrálou. Na sklonku dne jsme v pořádku dorazili do prvního místa našeho ubytování, do vesničky Rabanal del Camino. Ta se nachází na jedné z mnoha poutních cest, které vedou do jednoho cíle – Santiaga de Compostella. V Rabanalu jsme nocovali tři dny a od Santiaga de Compostella jsme byli vzdáleni 252 km.

Každý následující den jsme pěšky postupně zdolávali trasy o délce 25 až 39 km. Autobus nás pokaždé dovezl zpět na místo našeho ubytování a ráno nás vysadil tam, kde naše cesta předchozí den skončila. V průběhu 9ti dnů, které jsme měli na zdolání uvedených 252 km, jsme pobývali takto ve třech poutnických ubytovnách.

Během vlastní cesty jsme mohli jít sami, s modlitbou na rtech nebo pouze se svými myšlenkami, v meditaci. Nebo jsme se zapojili do skupinky našich spolupoutníků, vyslechli různé životní příběhy, důvody, které je vedly k pouti či vlastní pocity z putování. Mnozí otevřeli svá srdce a podělili se svými životními starostmi a radostmi. Každý prožíval cestu tak, jak to cítil, podle toho, co bylo jeho srdci, myslí i unaveným nohám nejbližší. A zároveň musel dávat pozor, aby se neztratil, nesešel z cesty. Ale i to se nám stalo, protože ne vždy jsme věděli, kudy pokračovat.

Poutní cesta, španělsky “camino”, je značená žlutými šipkami (někde maskovanými přírodními úkazy, lidskými výtvary či zvířecím trusem, případně chybí úplně) nebo orientačními cedulemi se žlutými symboly v modrém poli. Camino je vedeno různými prostředím a různými způsoby – horskými chodníky Kantaberského pohoří, polními cestami, mezi hlavní silnicí a vinicemi, podchody pod dálnicemi, lesními pěšinami napříč eukalyptovými háji v Galicii, ale i přes pastviny a horské louky. Měli jsme tak možnost poznat stavby a prostředí španělského zemědělského venkova, ale i prostředí větších španělských měst, kde většinou naše jednodenní trasy končily. Podél cesty je velké množství kaplí, kostelů, klášterů a městských chrámů, jejichž stavební sloh napodobuje ve větší nebo menší míře katedrálu sv. Jakuba v Santiagu. V kostelích, případně i v hospůdkách a restauracích podél cesty jsme si orazítkovali průkaz poutníka (tzv. credential). Na základě tohoto dokladu jsme v cíli pouti obdrželi osvědčení o absolvování cesty. Byla to radostná událost, neboť všichni poutníci z našeho zájezdu osvědčení získali! I když někteří z nás (ale bylo jich minimum) museli ze zdravotních důvodů (puchýře, podvrknutí, otlaky, vyčerpání) jeden nebo dva dny odpočívat, ušli všichni posledních 100 km. A to je minimální vzdálenost povinná pro získání osvědčení.

Do cíle naší cesty jsme dorazili devátý den. Byla neděle, a tak jsme mohli celou pout' slavnostně zakončit mší svatou, která byla v katedrále svatého Jakuba sloužena v pravé poledne za poutníky. Bohužel jsme při ní neviděli v pohybu obří kadidelnici, která je zavěšena v příčné lodi na 35 m dlouhém laně. Je to oblíbená atrakce, která se však používá jen při zvláštních příležitostech. Po bohoslužbě jsme se poklonili ostatkům sv. Jakuba umístěným v kryptě katedrály a symbolicky objali sochu sv. Jakuba nad hlavním oltářem. S trochou nostalgie jsme si uvědomili, že když poutník vykoná podle staré tradice tuto poctu apoštolovi, až tehdy je jeho pout' skončena.

Poslední den, který jsme tak trochu “vyšetřili” rychlejším putováním, jsme od pořadatelů obdrželi dárek - výlet na “konec světa”, tentokrát již nikoliv pěšky, ale autobusem. Jako “konec světa” byl ve středověku označován nejzápadnější výběžek Pyrenejského poloostrova – mys Finisterre, který se dnes stal vyhledávaným atraktivním místem pro návštěvníky Španělska, zejména poutníky na svatojakubské cestě. Byl to zvláštní až mystický pocit dívat se z majáku na Finisterre do nekonečné dálky, kdy na horizontu nebylo možno rozeznat hranici mezi mořem a nebem. Na tom místě nás napadlo, jaký asi měl pocit Kryštof Kolumbus, když se vydával na svoji objevnou plavbu západním směrem...?

Ze Španělska zpět do Bratislavy jsme již cestovali velmi rychle - letadlem na lince Santiago – Madrid – Vídeň, a z Vídně do Bratislavy přistaveným autobusem.

Co říci na závěr? Cesta do Compostely byla pro nás nejen krásnou dovolenou, optimálním spojením aktivního odpočinku a větší sounáležitosti s Bohem, ale byla především výzvou pro náš další život: naslouchej Bohu, nes ho ve svém srdci a On tě ponese v tvém životě. Vždyť celý lidský život je jako svatojakubská pout'. Jsou dny a chvíle kdy svítí slunce a jde je vám tak, že byste mohli i běžet, nohy nebolí, jdete s milými lidmi a je vám hezky na těle i na duši. Pak někdy přijde vítr, dešť, bolesti nohou, puchýře a každý krok a pohyb nenesitelně bolí. Totéž platí i v životě. Vždy však nalézáme oporu ve víře v Boha, v prosbách o jeho pomoc a v poděkování za jeho dary.

S díky Bohu, svatým Jakubovi, Josefovi a Matce Boží Panně Marii, že jsme společně mohli tuto pout' vykonat

Marie a Bohumil Tripalovi

PS: Kromě všech zážitků, podnětů pro ducha a krás pro oko bylo milé a příjemné slyšet okolo nás pouze slovenskou řeč, modlitby a nádherné slovenské písně. S trochou smutku jsme si uvědomili, že nám naši slovenští spolupoutníci jsou vzorem nejen ve způsobu žití víry, ale také ve vnímání svého vlastenectví.

Zpráva z jednoty Orel Telč

Sportovci - profesionálové i amatéři. Fanouškové i fanynky. Přijďte na florbal!

Orel jednota Telč společně s TJ Sokol Telč pořádá v Telči první velký florbalový turnaj - Raptor Cup. Hraje se v **sobotu 17. září 2011** ve sportovní hale od rána až do večera.

Podrobnosti a časový rozpis zápasů najdete na <http://raptorcup.jdem.cz>. Vstupné zdarma

Zdař Bůh

Pohádková chaloupka ve Staré Říši 14. – 19. 8. 2011

V letoším roce se SHM Klub Telč rozhodlo uspořádat kromě klasických chaloupek na 14 dní i jednu pro nejmenší děti nebo děti, které si ještě na dvoutýdenní chaloupku netroufnou. V neděli nás z nádraží vyráželo 13 malých dětí a 7 velkých "dětí".

Během týdne nás každým dnem provázela jedna pohádka. V pondělí jsme po cestě z perníčků navštívili ježibabu, která pak jednoho vedoucího zamkla k sobě chaloupky, v úterý jsme zase museli pomoci najít a vysvobodit písničkami Budulínka a naše plyšová zvířátka od lišky, ve středu jsme s Karkulkou zavítali přes les až do Nové Říše na výlet, čtvrtek jsme strávili s kohoutkem a slepičkou a v pátek jsme dokonce našli poklad.

Chaloupka se vyvedla a příští rok nás určitě čeká pokračování.

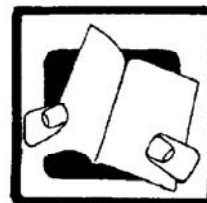
MK

V Třebíči proběhne v září 2011 konference o benediktínech

Ve dnech 15. až 16. září 2011 se v rámci benediktinského roku uskuteční v Třebíči mezinárodní vědecká konference zaměřena na mnišský benediktinský řád a jeho propojení s Třebíčí. Brněnský biskup Vojtěch Cikrle bude v místní bazilice sv. Prokopa slavit v rámci konference ve čtvrtek 15. září v 17.30 hodin pontifikální bohoslužbu.

Konference bude zaměřena na život benediktinských mnichů, na architekturu, spiritualitu a jejich propojení s Třebíčí. K této příležitosti také vyjde kniha, jejímž spoluautorem je světově známý benediktinský mnich a autor desítek publikací Anselm Grün.

Zájemci o účast se mohou přihlásit do konce srpna, více informací je k dispozici na konference.zmvs.cz nebo Marek Matějka, garant konference, e-mail: mmatejek@zmvs.cz, tel.: 606 03 39 3

Z farní knihovny

Presýpací hodiny - Václav Renč

V důsledku mimořádných životních osudů a jejich odrazu v básnické tvorbě je dnes Václav Renč svými čtenáři známý především jako autor velikých mariánských skladeb, zejména Popelky Nazaretské, blízké svou formou, melodičností a přehlednou epikou i prostým čtenářům nezaměřeným soustavně na poezii. Kniha Presýpací hodiny je poslední lyrickou sbírkou, kterou V. Renč ještě autenticky připravil k tisku. Je to jistým způsobem suma a odkaz básnické zkušenosti, která je nedílnou zkušeností životní: poslední definitivně uspořádaná sbírka zralé tvorby, prakticky bez kazu.

Ve víru víry - Ignác Mucha

Autor má dar vnímat všednodenní lidské hemžení nevšedním pohledem. Ve světle drobných příhod ze života mu ožívají některé pravdy víry, které sice všichni známe a často slyšíme, ale v jeho podání mají sílu nás nově oslovit.

Řád přemítá o Boží pozornosti vůči těm nejnepatrnějším, o jedinečnosti každého člověka a jeho poslání, o smyslu věrnosti v malém. Ignác Mucha je přitom dalek toho, aby čtenáře poučoval a moralizoval, natož aby dával na odiv svůj život s Bohem. Snad právě proto se v jeho hledání, zápasech i přemítání nad smyslem lidského plahočení najde každý.

O třech stromech - Gabriel Ringelt

Byly jednou tři stromy a ty měly velké sny... Každý z nich nesl ve svém srdci jedno přání a každý z nich dostal od Boha dar. Jak se vzácným darem naloží?

Tento tradiční libanonský příběh, který povzbuzoval víru dětí již po mnoho generací, jistě zaujme i malé české čtenáře.

Ve farní knihovně jsou připraveny k prodeji dva druhy stolních kalendářů s katolickým kalendářem na rok 2012.

Od září bude v knihovně opět otevřeno každou neděli po ranní mši svaté a po deváté.

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 16. 9. 2011

Pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč - www.farnost-telc.cz
Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@quick.cz